

З гнівом і обуренням сприйняли демократичні сили краю звістку про реанімацію в районі осередку комуністичної партії. З цього приводу районна Координаційна рада прийняла звернення до громадян Городенківщини, а в неділю, о 12 годині, на майдані Незалежності в райцентрі відбудеться громадське віче.

Край

СУБОТА,
7 СЕРПНЯ
1999 РОКУ

№ 32 (494)

Ціна договірною

Городенківська газета

З пам'яттю, якій землі ти син.
Край багатий, річний край — суні

Засновники — районна рада, райдержадміністрація і трудовий колектив редакції

Завтра — День будівельника

Безкоштовно, але на славу

На селі майже кожен — будівельник. Спокоїній селити зводять житло своїми руками. Не дивно, що й у Чернітині вирішили добудувати місцеву загальноосвітню школу методом «народної будови». Цю ініціативу на останній сесії навіть схвалила районна рада.

Ось такою дружною родиною, як-от на світлинці, трудяться

вони безкоштовно, але на славу, немаче споруджуючи власну оселю. Тож закономірно, напевно, що дирекція Чернітинської ЗОШ дуже просила нас з нагоди професійного свята щиро подякувати сільським будівельникам. Що ми й робимо з великою привітністю.

Світлина
Дмитря МИХАЙЛЮКА.

Шановні будівельники! Щиро вітаємо вас з професійним святом і хочемо з цієї нагоди висловити у праці та життєвих гараздах

Завдяки професії будівельника називають однією з наймирніших і найпоширеніших на землі. І справді, хай не зможе ні викликати радості новозбудована оселя, громадський дім чи виробничий споруд. Вони одразу наполюють життям. У батьківському оселі прищеплюють дітям, в громадській дім ставлять люди, щоб вирішували важливі справи. Будівельники зводять не в давні часи храми і не лише неопатронімими встановили архітектурні, але й історичними пам'ятками, а яких відзначається відомим всім.

Відома, що сказався, як не приворо, важко час переживав галузь, працівники надіждоюють фундаменти новобудов. Але вирішиться, що з цих фундаментах така будуть зведені стіни будинків. Це віра переростає у впевненість і в тоді, що ніщо не зможе зупинити позитив розбудови наших держави в цілому.

І не завжди, на бодонасубудованих прикладів люди. Саме методами «народної будови» в районі творіть споруджено шкільний ряд шкільних і соціально-культурних закладів. Ростуть новобудови і в цьому році. Будівельники завжди не зможе втратити своєї цінності.

Шановні будівельники! Нампередодні вашого професійного свята ще раз привітаємо щиро вітаючи і подякуючи стани творцями нових споруд. Хай процвітати вам у житті на землі!

Голова райдержадміністрації
Михайло ГРАНИШАК.

Голова районної ради
Іван ЗАГАРУК.

НЕ ТОЙ ХЛІБ, ЩО В ПОЛІ...

- Комбайнер Степан Кловатий із агрофірми «Черволиця» зібрав 6,5 тисячі центнерів зерна.
- У спільні селі «Ніза» натхнів Михайло Гринюк скосив понад триста гектарів зернозай.
- Та 4800-4800 центнерів збирав намолотили механізатори Микола Михайлюк та Микола Візнович із агрофірми п.л. Василівського.
- Бункер комбайна, на якому трудиться Михайло Полко із ВАТ «Еліта», видає 4,5 тисячі центнерів збирав.
- Водій Володимир Тауцький із спільні селі «Потоміщенська» перез триста чотири тисячі центнерів зерна.
- Хі пароба із агрофірми «Прикарпаття» збирають у середньому по 35,2 центнера зернозай з гектара.

У районний штаб з організації живної кампанії перше радісне повідомлення надійшло з Ясенів Пільного. Тамтешні хлібороби ще минулого понеділка завершили збирання вирощеного врожаю на площі п'ятсот гектарів. Трударів тепло поздоровили керуючий виробничим підрозділом Микола Угринюк, голова правління агрофірми ім. Василя Книгницького Петро Пінка. Кожен гектар тут видає у середньому по 30 центнерів збирав, а з окремих площ зібрано й 50 — 55-центнерний урожай озимої пшениці.

На останніх гектарах збирають вирощений урожай трудівники агрофірми «Дружба», «Черволиця» спільні селі «Червока калина», «Рідна земля», КСП «Вербівське», «Птахофабрика».

Того погожого літнього дня керівника останнього господарства, Миколу Білого, застав на току. Біля кількох кагатів збирав поралися Мирослава Андрусак, Наталія Воронюк, Любов Грицюк (на світлинці вгорі та інші трудівники. Очищене зерно одразу відправляють на хлібоприймальне підприємство. Віддають борг за мінеральні добрива, паливо мастильні матеріали. А в суботу і неділю віявляти видавали зерно людям.

Деякі жінки перелопачували зерно відходи на майданчику, що при вході на гек.

— Не дамо пропасти жодній зернині, — мовила одна з них. — Бо в нинішній час це було б просто злочином.

Того дня спорилася робота у ВАТ «Еліта», агрофірми «Олісво-

Королівська», спільні селі «Червока калина», «Задністрянська», і не лише на попих, але й тонах, до роботи організувало цілодобово. Бо ж не той хліб, що в полі, а той, що в коморі.

По дорозі зустрічав чимало автомашин, водії яких везли найдорожчий скарб землі на хлібоприймальне підприємство. З одним із них, Петром Тимчуком, що зі спільні селі «Відродження» (на середньому знімку), я під'їхав на елеватор. На той час сюди вже прибуло понад п'ятдесят автомашин із зерном. Біля одного із складів зустрівся з начальником державної насіннєвої інспекції Мирославом Дуткою. Він повідомив, що господарства вже засилали на насіння майже дві тисячі тонн збирав.

Тут, на хлібоприймальні, також цілодобово налагоджено приймання і очищення зерна. Ось щойно прийнято зерно, яке привіз водій Іван Куцик зі спільні селі «Червока калина». На світлинці разом з ним і працівники зерноочисного комплексу Юрій Шленчак та Ігор Болехівський. Іде золотий потік!

Михайло БУДЕРКЕВИЧ.

Світлина автора.

ПОДІЇ І ФАКТИ

• Голова районної державної адміністрації Михайло Гранішак видав розпорядження про відзначення в районі воєнних роковин Незалежності України. Його зміст буде опубліковано в наступному числі «Край».

• Михайло Гранішак на минулому тижні мав робочу зустріч з головою Координаційної ради демократичних організацій району Іваном

Романюком. На зустрічі всебічно обговорено проблеми соціально-економічного розвитку району.

• В районній державній адміністрації відбулася нарада за участю керівників громадсько-політичних організацій краю. Обговорювалися суспільно-політична ситуація та хід підготовки до виборів президента України. Проводив нараду заступник голови райдержадміністрації Євген Мельничук.

Прочитала чиюсь сакраментальну фразу, що люди не люблять тих, хто не йде протореними дорогами, а прокладає в житті свої стежки. Може, й справді — не люблять, але, думаю, зейди б тоді бралися нові відкриття, якби хтось першим не прагнув крикнути: «Еврика!» і всі озирнулися б.

Марта
ВОЙЦЕХІВСЬКА
«Край»

Ігор Стельмахук із Вікна: «Я — Йог. Але це ін'я — сценічне»

НЕПІЗНАНІ ГРАНИ ЛЮДСЬКИХ МОЖЛИВОСТЕЙ

виконати такого обсягу роботи, як один мій Чомка, котрий, на жаль, потрапив під машину, і що трагедія Ігор ще й досі переживає, підшукаючи собі нового друга. Ставлячи на кораблі завданням художньої самодіяльності (Ігор Стельмахук 1967 року народження), продовжив розпочатий пошук методик удосконалення можливостей свого тіла. Перевернула гори літератури — наукової, езотеричної. І вінч-нічце дійшло до рішення, що кожен організм неповторний, а отже, чужі методики, поради наарад чи прийінтні. Лише власні напрацювання, випробування й експерименти. Учні у танцях Ігор має. А от у всіх «наймозговіших» номерах — ні. Бо, каже, відповедає тиш за себе, за свій організм. І найсильніше знання, яке стало його філософією нинішнього розуміння ним життя, це — гармонія тіла і духу. Без цього, переконаний, у нього нічого б не вийшло. А раз так, то й сказав собі: «Як, ти цього не можеш? Можеш! Це дуже просто!» І став на вигострений меч, і, як по сходках, — не один, не другий, третій... Все нормально.

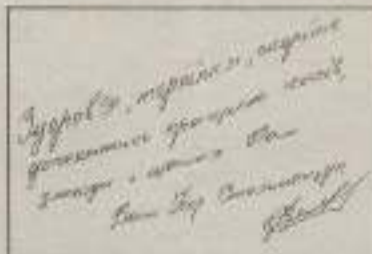
Інших тонкощі своєї техніки Ігор не відкрив.

— Я показую, а ви дивіться. Ого і все, — казав мені.

Що ж до гармонії тіла і духу, то це питання питань всіх людей всіх земних епох. І найкоротше слово, яке мстить найглибші істини на всі часи, — правдивість, стриманість у слові. Ігор наразі не женатий. І з неохотливих дверей довідалася, що близько йому людина просто побоялася виходити заміж за врання, який щастливий тим, що йому найменше треба. Ігор згодився, щоб я повторила цю фразу. І розуміємо одне одного. За сповідання своїх і Божих і слів треба йти дорого готувати, хоча це вмокуси, звичка, не для газети.

— Одначе, всі учні мене розуміють, — впевнений мій сперозоманик. Цим і рятую себе від поганих емоцій і недоволення. Бо де ж тоді гармонія?

— Значить, ти треба мені? Значить, це, а не інше, моя доля. У мене є добрий знайомиць — отець Сергій з Аргентини. На нього здебільше

найкраще дивитися. А отавай он зейди — долу. Він вдрисав від спокую світлу не тому, що йому це просто, і не хотілося б кохати, мати родину, дітей. Ні, він каже, що йому важко. Але жити, як усі, це не його послікання. Бог захоче від нього більшого, і він почує цей голос. Знову ж таки, це не релігійний фанатизм і не слабкість. Це сила розуміння вищих істин цього світу. І в цього вчує в отаї.

Кожна людина — це цілий окремий світ. Зрозуміти його не завжди просто. Як мавця Франциска Ассізі-ський, Господи, дай розумти мені, а не бути зрозумілим комусь. Але що в ставленні до самого себе і своїх почуттів Ігор це знає людина і компромісу, то це очевидя. Був перелом у його житті, розповідас. Вчився в інституті нафти і газу на Івано-Франківську. Одного разу потрапив на виставу театру студії пантоміми «Грама». Був шокований, що пластику тіла, м'язів, шестями зарена заглиблюєте увя у глибоке і наймозговіше серйозне рені. А це був час, коли все було примітно пені-ска-обрежневським. Знайшов за кулісами художнього керівника Неллі Портінчу і попросився на репетицію. Неодаві цей театр розвалився. Повсюдно шукав колектив такого рівня, щоб стати в ньому витором,

Дивився, відновив. Не знайшов. І з 1989 по 1992 роки, залишивши навчання в інституті, самотужки взявся відновити на професійному рівні роботу того ж таки театру, що розвалився, але диві з своїми баченнями. Це було те, чого шукав усе життя. Це спосіб пізнати світ і себе в ньому. Прийшли і успіхи, і невдачі. А дже з народженням бізнесу поукраїнськи здохли люди всіляке вротичні та розважальні шоу.

— А пантоміма — це кулі серйозного. А дже дуже мало людей, — власне старозоманик, — прагне глибших знань духовного світу, освітлення тямінця. І це наша нааразі біда. Бо живемо сліпими. Хоча самого Ігоря помітили. Генеральний Нікулін запрошував його в цирк, у клоунаду. «Ні, пантоміма — і все!» І, даві, ана без модної підтримки, провів конкурсовий набір учнів у театр, залишився задоволенням, прийшло до нього аж 300 конкурентів. Але критерій у Стельмахука неординарний — каже, коли не вміють нічого, але мають гру рухів, коли є, власне, особистостями. Бо в театрі знаті тільки техніки, пластики, а все інше — від уміння імпровізувати. Не всі учні театру за час його існування відтоді витримували «жорнову» хворобу, адже колекція була лауреатом міжнародного фестивалю молодіжних театрів. Зрештою, це і постійні дустрич і зними «жорками», цвіками людьми, а від цього — амбіції, претензії артистів... Нині гаруч з Ігорем тридцятьоро перевереним часом, відданих театрові людей. Власне, це ще й люди з певним своїм світоглядом і розумінням життя, як постійного пошуку станом до духовного росту, до пізнання істини. Це постійне руйнування стереотипів.

«Чорний маг», «Сніги» — це дві вистави, які нині в репертуарі колективу. Їх автор і режисер — Ігор Стельмахук. Це авансюр в пантомімі. Це те, що наразі вичає обов'язкових розуміння «добре постої» і «гарно одягнутися». Вдома істина, що краще один раз побачити, аніж сотню разів почути. Сценарію явстала не переповідати, але єдина, що дуже зрозуміла, Ігор і тепер прагне створити свій професійний діалект театр. Це його мрія, це символ його роботи. На жаль, навіть в Івано-Франківську, каже, йому поно, нема де розвешнутися, нема розуміння, насамперед з боку владних структур, що це — надлого і серйозно. А раз так, то потрібне спонсорвання для відповідних декораций і костюмів.

Неодаві його Ігоря Стельмахука похвалуваці на українському телебаченні. Про це він і не зачнувся в колективі. Самі якось довадалися — докоряли.

— Не хочу дріб'язкової слави, — усі його поклонники. — І в цирку її слави і грошей, мая би більше. Але розуміємо, це не має призначення, на мій хрест на землі. Я бачу його виміли. І це моя сила — не боятися падаці стіни, яких чимраз більше. Свій світогляд треба виправдувати своїм життям. Без грошей. Без слави. Хоч і не вмонітний професійним (а паєрех), але «профі» в роботі, театрі Ігоря Стельмахука має немало прихильників, незважаючи на свою сплатарність. Керівник його Бойтєльс мати залення народного. — Бо це буде як будь-який сілський театр, — каже.

Виступають вони хоч рідко, але «житко». Згадає, що людина з лічому клубу Києва «Інго» підійшли до нього від посади з Інді із запрошенням Ігоря до цієї вранці з виступами. Ігор лиш посміхнувся. Він — християнин, в не кришяєт. Йог — це ін'я сценічне, а не сповідання індійської релігії. А ображати індійця таким поясненням не хоче. Не поїхав.

— Але ж ви так багато мовите, — ларечили йому.

— Кожна людина може, коли хоче могла...

Ігор Стельмахук має своє розуміння успіхів і невдач в житті.

— Все, що є у мене, робить мене щільним. Що стається, то накроде мені, бо це так Бог постановляє, щоб мені було добре, а не погано.

Такий ось він, наш краєвий із Вікна. Тямінчик. Сам у собі. Так жити, пово, тільки йог може. Навіть жиди і єврейські. Може, і має релігію Ігор Чепіль, коли каже про свою жонку? Але це жарг. А пантоміма — серйозно! І танці на сцені, і ходити по носках — такі

